

[Madsen-Mygdal.]

beder bemærket, at Udførselen er steget meget stærkt, medens Indførselen af Raastoffer og Hjælpstoffer næsten ikke er forøget. Det er derved, vi kommer op paa det 5-dobbelte i Nettoeksport. Og hvis vi foretager en Sandsynlighedsberegning for 1931, kan Bruttoeksporten, med samme Kvantiteter og de lave Priser, beregnes til at blive 882 Mill. Kr. Naar herfra trækkes 276 Mill. Kr. i Import, bliver der en Nettoeksport for Landbruget paa 606 Mill. Kr., hvilket er 3½ Gange saa meget som i 1909.

Forholdet er altsaa dette, at vel er Landbrugets Gæld, selv med de lave Priser nu, fordoblet, men Landbrugets Produktionskapacitet er forøget til det 3—4-dobbelte. Det vil sige, at i den Tid er der i Landbruget fremstillet et Produktionsapparat — for øvrigt beundret og misundt hele Verden over —, der er i Stand til at producere saa meget mere. Enhver kan sige sig selv, at denne Produktionskraft er ikke naaet uden gennem en mægtig Indsats af Kapital, og saa gode Aar har Landbruget ikke haft i disse 20 Aar, at det har kunnet tage den Kapital ud af Driften. Men jeg vover at paastaa, at i Forhold til Kapaciteten er Landbruget mindre gældsbehæftet end i 1909, end nogen Sinde. Der er derfor for mig ingen Tvivl om, at hvis alle offentlige Skattebyrder og alle Produktions- og Leveomkostninger laa i samme Niveau som Indtægterne — det vil sige Priserne omkring 1914 —, saa vilde selv nu Landbruget meget lettere kunne forrente sin fordoblede Gældsbyrde, fordi det har den 3—4-doblede Produktionsevne.

Det var, hvad jeg ønskede at sige om denne Gældsbyrde, og jeg vil slutte mine Bemærkninger derom med at sige, at naturligvis skal vi alle tilstræbe at opnaa den lavest mulige Rente, men man maa ikke glemme, at vor Indflydelse i saa Henseende er begrænset. Der er den nøjeste Forbindelse mellem Kapitalmængde og Rentefod, og hvis vi opspiser vort Lands Kapital gennem offentlig eller privat Ødselhed, saa kan det ikke hjælpe, at vi raaber paa lav Rente, for saa faar vi den ikke.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at dette var egentlig ikke det, de Konservative lagde særlig Vægt paa; det, der for dem var det vigtigste, var en anden Handelspolitik. Men den ærede Ordfører kom ikke nærmere ind paa, hvad det betød. Jeg vil jo sige, at det var egentlig ganske rart, om den ærede Ordfører, enten i Forslagsform eller paa anden Maade, vilde give en Fremstilling af, hvad de Konservative

mener med en anden Handelspolitik, der skulde kunne redde os i den nuværende Krise. Er det øget Toldbeskyttelse? Saa vil jeg med ansændt Opmærksomhed lytte til den ærede Ordførers Forklaring. Det kan neppe være Industrivarerne, der skal beskyttes yderligere. Det er vel heller ikke Smør eller Flæsk? Og jeg tvivler paa, at det kan være Korn, den ærede Ordfører vil have mere Told paa efter godt tysk Mønster. Ganske vist er det rigtigt, at jo billigere Kornet er, des daarligere er det for den danske Landmand, men det kan ikke nytte at lave dyrt Korn, hvis Konkurrenterne ude omkring stadig har billigt Korn. Det tror jeg vilde være en daarlig Forretning for det danske Landbrug, saa jeg kan heller ikke tro, det er mere Told paa Korn.

I det hele maa jeg sige, at denne Talen om en anden Handelspolitik, der skulde kunne redde os —, ja som sagt, jeg vil gerne høre en Forklaring paa det, men jeg er paa Forhaand tilbøjelig til at tro, at *det* ikke er Redningen. Det, som Tiden kræver af os, er Billiggørelse, ikke Fordyrelse. Er der noget, vi trænger til, er det netop Billiggørelse; det er det, Tilpasningen kræver. Den Form for Tilpasning kan vi foretage, men den anden Form for Tilpasning, Fordyrelse af det, der er billigt, kan vi ikke foretage.

Jeg indrømmer, at der er mange, der siger som den ærede Ordfører, at det er umuligt, det kan ikke ske. Det kan man jo godt sige, men jeg gentager, Livet er nu en Gang en haard Læremester, det kan lære os mangt og meget, som vi i Øjeblikket anser for umuligt, og hvis saa er; at vi skal lære det, saa lærer vi det. Men det er ønskeligt, at vi lærer det inden alt for længe, at der ikke skal slaas alt for meget i Stykker og ikke gøres alt for mange Mennesker ulykkelige paa Grund af vor Sendrægtighed til at tage Lære af, hvad Livet fortæller os.

Fra disse almindelige Bemærkninger skal jeg til Slut vende mig til det foreliggende Forslag, selv om jeg af de Udtalelser, som den højtærede Finansminister fremsatte, har faaet det Indtryk, at der ikke er nogen stor Sandsynlighed for, at de bliver til Lov i denne Samling.

Jeg skal først udtale min Paaskønnelse af, at det konservative Folkeparti har følt Trang til at skynde sig med eller fundet det nødvendigt maaske at stille disse Forslag, som et Vidnesbyrd om, at Partiet gerne vil yde Hjælp til det nødstedte Landbrug. Jeg skal ikke omtale de to Forslag, der angaar Driftslaaneforeninger, de er omtalt, og de er jo i saa nøje Overensstemmelse med det Forslag, den højtærede Minister